

Panium - Nummer Acht

Overzicht van de derde lijn

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleucus III Ceraunus regeerde korte tijd als koning van 226 tot 223 v.Chr., voordat hij werd vermoord of onder mysterieuze omstandigheden stierf. Seleucus III was de onmiddellijke voorganger van Antiochus III. De twee broers vertegenwoordigen de „zonen” van vers tien, en zij vertegenwoordigen Reagan en Bush in 1989.

Maar zijn zonen zullen in beroering worden gebracht en een menigte grote strijdkrachten verzamelen; en één zal zeker komen, overstromen en doortrekken; dan zal hij terugkeren en opnieuw in beroering worden gebracht, tot aan zijn vesting toe. Daniël 11:10.

Vers tien is de derde regel en vertegenwoordigt de „tijd van het einde” in 1989. Het hangt samen met vers veertig van hoofdstuk elf en Jesaja acht vers acht. Het verband tussen deze drie verzen maakt duidelijk dat vers elf de huidige Oekraïense oorlog vertegenwoordigt, waarbij Poetin en Zelensky als de tegenstanders worden voorgesteld in de Slag bij Raphia, zoals uiteengezet in vers elf. Vers twaalf duidt de nasleep van de Oekraïense oorlog en het lot van Poetin aan. Vers dertien tot en met vijftien is de Slag bij Panium.

Het thema van vers tien is de „tijd van het einde”, en in overeenstemming met de beginselen die verbonden zijn aan de ontzegeling van de waarheid in de „tijd van het einde”, vertegenwoordigt het vers, hoewel het slechts één vers is, een veelheid van profetische lijnen. Vers tien duidt het begin aan van de verborgen geschiedenis van vers veertig, die het begin markeert van de beweging van de derde engel en van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend.

Het vers verbindt de zeven tijden van Leviticus zesentwintig, zoals die worden geïdentificeerd in het visioen dat begint in Jesaja hoofdstuk zeven. Die verbinding markeert de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid, hetgeen de voleinding is van het geheimenis der godsvrucht tijdens het klinken van de zevende bazuin, die de derde wee van de islam is.

Het vers markeert 1989 als de tijd van het einde, en door de verbinding met de zeven tijden van Leviticus zesentwintig omvat het de fundamentele waarheid van William Miller en de opstand van 1863. Het vers begint de verborgen geschiedenis van vers veertig. Het is daarom een wezenlijk onderdeel van de toename van kennis die in 1989, ten tijde van het einde, aanbreekt en de profetische illustratie begint van de uiterlijke gebeurtenissen die de verborgen geschiedenis van vers veertig vormen, en duidt door zijn verbinding met de zeven tijden ook de innerlijke gebeurtenissen aan in de geschiedenis tussen 1989 en de zondagswet.

Het getal tien is een symbool van een beproeving, en het verband van de verzen met het visioen van Jesaja zeven legt de nadruk op het verstaan van de waarheid.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijfenzestig jaar zal Efraïm verbroken worden, zodat het geen volk meer zal zijn. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet gelooft, voorzeker, gij zult niet bevestigd worden. Jesaja 7:8, 9.

U zult niet standvastig zijn als u niet gelooft dat een „hoofd” een hoofdstad (Samaria en Damascus) en een koning (Rezin en Remalia’s zoon Pekah) vertegenwoordigt. Als u die drie onderling verwisselbare symbolen niet begrijpt, in de context van Jesaja acht, vers acht, (wat hetzelfde visioen is als hoofdstuk zeven) dan zult u Poetin en Rusland in de verzen elf tot en met vijftien niet kunnen identificeren als de koning van het zuiden.

Nu dan, zie, de Heere doet over hen opkomen de wateren van de rivier, sterk en machtig, namelijk de koning van Assyrië en al zijn heerlijkheid; en hij zal over al zijn beddingen opkomen en over al zijn oevers gaan. En hij zal doortrekken in Juda; overstromend en overgaand zal hij reiken tot aan de hals; en het uitbreiden van zijn vleugelen zal de breedte van uw land vervullen, o Immanuël. Jesaja 8:7, 8.

Het thema van vers tien is een drievoudig beproevingsproces dat begint in de tijd van het einde en leidt tot de sluiting van de genadetijd bij de zondagswet.

En hij zeide: Ga heen, Daniël; want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, gelouterd en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:9, 10.

In de „tijd van het einde” wordt het boek Daniël „ontzegeld” en begint een drievoudig beproevingsproces, weergegeven door „gereinigd, wit gemaakt en beproefd”. De „wijzen” verstaan het, de „goddelozen” verstaan het niet. Hun gebrek aan inzicht brengt, evenals hun gebrek aan olie in de gelijkenis van de tien maagden, hun ondergang teweeg.

Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis hebt verworpen, zal ook Ik u verwerpen, zodat gij voor Mij geen priester zult zijn; aangezien gij de wet van uw God hebt vergeten, zal ook Ik uw kinderen vergeten. Hosea 4:6.

De woorden „Mijn volk” duiden op een verbondsvolk, en dit verbondsvolk zal worden verworpen en vernietigd wegens „gebrek aan kennis”. De zondagswet in de Verenigde Staten is de wegmarkering waar dingen worden vergeten of herinnerd. Gedenk de sabbatdag is op dat punt tegenwoordige waarheid. Daar wordt de hoer van Tyrus in herinnering gebracht. Daar gedenkt God de zonden van Babylon in Openbaring.

En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die zei: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden, en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden hebben zich opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden in gedachtenis gebracht. Vergeld haar gelijk ook zij u vergolden heeft, en verdubbelt haar dubbel naar haar werken: in de beker die zij gevuld heeft, vult haar dubbel. Openbaring 18:4–6.

Daar worden de kinderen, of de profetische laatste generatie van het Laodicese adventisme, afgesneden. Daar openbaren degenen die Daniël de „godelozen” noemt, dat zij Gods wet waren „vergeten”, en het deel van Gods wet dat zij vergaten, zijn Gods profetische regels of wetten. De context maakt duidelijk dat het hun ontbreekt aan de „kennis” die toeneemt wanneer het boek Daniël wordt ontzegd. Daniël stelt de „wijzen” tegenover de „godelozen”, en Jezus de „wijze maagden” tegenover de „dwaze maagden”. Amos duidt dezelfde klasse aan als „schone maagden”, namelijk degenen die niet in staat zijn de profetische boodschap te vinden die door het oosten, het noorden en de zeeën wordt voorgesteld.

Zie, de dagen komen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik een honger in het land zal zenden, geen honger naar brood, noch dorst naar water, maar naar het horen van de woorden des HEEREN. Dan zullen zij zwerven van zee tot zee, en van het noorden zelfs tot het oosten; zij zullen heen en weer lopen om het woord des HEEREN te zoeken, maar zij zullen het niet vinden. Te dien dage zullen de schone maagden en de jongelingen van dorst bezwijken. Zij die zweren bij de zonde van Samaria, en zeggen: Zo waar uw god leeft, o Dan, en: Zo waar de weg van Berseba leeft — ook zij zullen vallen en niet weer opstaan. Amos 8:11–14.

De boodschap die zij niet kunnen vinden, wordt voorgesteld door de plaatsen waar zij zoeken, terwijl zij “zwerven van zee tot zee, en van het noorden zelfs tot het oosten.” Amos zegt dat deze “schone maagden” verkeren in een “hongersnood” om “het Woord des HEEREN” te horen, en dat “te dien dage zij zullen omzwerven om het woord des HEEREN te zoeken, maar het niet zullen vinden.” De boodschap die in 1989, ten tijde van het einde, uit het boek Daniël werd ontsloten, ter vervulling van zowel vers veertig als vers tien van hoofdstuk elf, wordt samengevat in de laatste twee verzen van hoofdstuk elf.

Maar geruchten uit het oosten en uit het noorden zullen hem verontrusten; daarom zal hij uittrekken in grote grimmigheid om velen te verdelgen en volkomen weg te doen. En hij zal de tenten van zijn paleis opslaan tussen de zeeën op de heerlijke heilige berg; toch zal hij aan zijn einde komen, en niemand zal hem helpen. Daniël 11:44, 45.

De dwaze, schone en goddeloze maagden die de olie missen, de boodschap van het oosten, het noorden en de zeeën, die de kennis en Gods verbond en Wet hebben verworpen, worden door God in herinnering gebracht bij de zondagswet. In de verzen tien tot en met vijftien worden drie veldslagen voorgesteld. Ik scheid deze drie veldslagen in drie geschiedenissen, maar zij vormen ook één lijn wanneer zij gezamenlijk worden beschouwd, want vers tien ontvouwt de „tijd van het einde” en zet daarom een beproevingsproces in drie stappen in gang.

Vers tien houdt verband met de zeven tijden van Leviticus zesentwintig en daarmee met de grondslagen van het Adventisme en het werk van William Miller. De tweede stap van de drie stappen is een visuele test die begon toen het licht van vers elf en de Oekraïense oorlog zich openden. De tweede test is visueel en vertegenwoordigt een beproeving aangaande ons vermogen om de huidige gebeurtenissen te herkennen in het licht van Gods profetisch Woord. De derde test is de Slag bij Panium van vers vijftien, waar Simón Barjona’s naam werd veranderd in Petrus, en zo de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend markeerde vlak voordat de genadetijd sluit bij de zondagswet van vers zestien.

Wanneer wij de verschijning van Antiochus Magnus in elk van de drie veldslagen bezien die door vers tien, elf en vijftien worden voorgesteld, zien wij ook in de geschiedenis van vers negen tot en met zestien de opkomst en val van de valse profeet van de Bijbelse profetie.

De verzen één tot en met vier duiden de opkomst en val van de macht van de draak aan. De verzen negen en tien duiden respectievelijk 1798 en 1989 aan, en daardoor duiden de verzen negen tot en met zestien de opkomst en val van de valse profeet aan. De verzen veertig tot en met vijfenveertig stellen de opkomst en val van het beest voor. De verzen negen en tien stemmen ook overeen met de twee “tijden van het einde” van vers veertig, in 1798 en 1989.

Zuster White maakt ons duidelijk bekend dat een misverstand omtrent de „tijd van het einde” verwarring teweegbrengt ten aanzien van de plaats waar de profetieën moeten worden toegepast.

“Velen doen heden, in 1897, hetzelfde, omdat zij geen ervaring hebben gehad in de beproevende boodschap die vervat ligt in de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel. Er zijn er die de Schriften onderzoeken om bewijs te vinden dat deze boodschappen nog in de toekomst liggen. Zij brengen de waarachtigheid van de boodschappen bijeen, maar zij verzuimen hun de juiste plaats in de profetische geschiedenis toe te kennen. Daarom verkeren zodanigen in gevaar het volk te misleiden met betrekking tot de plaatsbepaling van de boodschappen. Zij zien en begrijpen de tijd van het einde niet, noch weten zij wanneer de boodschappen geplaatst moeten worden. De dag Gods komt met stille tred, maar de zogenaamd wijze en grote mannen praten breedvoerig over ‘hoger onderwijs’, waarvan zij veronderstellen dat het zijn oorsprong heeft bij eindige mensen. Zij kennen de tekenen van de komst van Christus, noch van het einde der wereld.” Sermons and Talks, deel 1, 290.

Het thema van vers tien is de „tijd van het einde”, en in hoofdstuk elf worden verscheidene „tijden van het einde” aangeduid. Indien u in hoofdstuk elf de „tijden van het einde” niet „ziet en begrijpt”, zult u niet weten wanneer „de boodschappen te plaatsen”. Zij zegt: „er zijn er die de Schriften onderzoeken”, en evenals bij alle profeten richten haar woorden zich tot de laatste dagen; daarom zijn in de laatste dagen degenen die zij aanduidt een klasse die de tijd van het einde niet begrijpt, zodat zij ook Amos’ „schone maagden” zijn, die vallen en nooit meer opstaan.

In hoofdstuk elf, vers één, staan Darius en Cyrus samen om de tijd van het einde in 1989 te markeren. Toen Ptolemaeus naar Babylon trok en de koning van het noorden in 246 v.Chr. als gevangene naar Egypte voerde, waarmee op zijn beurt 1798 werd getypeerd zoals weergegeven in de verzen zeven tot en met negen, was dat een „tijd van het einde”. Vers tien is de „tijd van het einde” in 1989.

1798 is het einde van de vijftienvijftigjarige verstrooiing tegen het noordelijke koninkrijk van Israël, die begonnen in 723 v.Chr. Twaalfhonderdzestig jaar later, in 538, regeerde het pausdom twaalfhonderdzestig jaar lang tot 1798. 1798 is een „tijd van het einde”, want het is het einde van de zeven tijden, en ook van de twaalfhonderdzestig jaar, evenals van de twaalfhonderdneventig jaar van Daniël hoofdstuk twaalf. 1798 is een „tijd van het einde” en daarom is 538 eveneens een „tijd van het einde”. 538 is het einde van de twaalfhonderdzestig jaar waarin het heidendom Gods heiligdom en Zijn leger vertrapte, welke voorafgingen aan het

pausdom dat hetzelfde werk deed gedurende dezelfde tijdsduur.

538 staat voor de bekrachtiging van het pausdom en vertegenwoordigt daarmee opnieuw de bekrachtiging van het pausdom bij de zondagswet. De zondagswet duidt een „tijd van het einde” aan. Daarom markeren vers zestien, evenals vers één, zeven tot en met negen en vers tien, alle de „tijd van het einde”. Deze waarheid dient begrepen te worden door hen die weten wanneer zij de boodschappen moeten plaatsen. Pompejus vervulde vers zestien toen hij Jeruzalem innam. Hij werd gevolgd door Julius Caesar, Augustus Caesar en Tiberius Caesar. De geboorte van Jezus was een „tijd van het einde” en vond plaats in de tijd van Augustus Caesar.

Dan zal in zijn plaats iemand opstaan die een belastinginner zal doen rondgaan door de heerlijkheid van het koninkrijk; maar binnen weinige dagen zal hij vernietigd worden, doch niet in toorn, noch in de strijd. Daniël 11:20.

Vers twintig voegt toe aan de lijst van „tijd van de einden” in hoofdstuk elf, en dat geldt eveneens voor keizer Tiberius, die regeerde ten tijde van de kruisiging van Christus.

En in zijn plaats zal een verachtelijk mens opstaan, aan wie men de eer van het koninkrijk niet zal geven; maar hij zal ongemerkt komen en het koninkrijk door vleierijen bemachtigen. En met de armen van een overstroming zullen zij voor zijn aangezicht weggespoeld worden en verbroken; ja, ook de vorst van het verbond. Daniël 11:21, 22.

Het kruis staat in het middelpunt van de profetische week die Christus kwam bevestigen voor velen.

En hij zal het verbond met velen bevestigen voor één week; en in het midden van de week zal hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden, en wegens de overstelping der gruwelen zal hij het verwoest maken, ja, tot aan de voleinding toe; en wat vast besloten is, zal worden uitgestort over het verwoeste. Daniël 9:27.

In het midden van de week hebben wij een begin en een einde; de eerste twaalfhonderdzestig dagen eindigden precies waar de volgende twaalfhonderdzestig dagen begonnen. De week komt overeen met de zeven tijden van verstrooiing tegen het noordelijke koninkrijk, dat zowel het heidendom als het pausdom vertegenwoordigde, die het heiligdom en het heir vertraptten.

Toen hoorde ik een heilige spreken; en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting, om zowel het heiligdom als het heir prijs te geven om vertreden te worden? Daniël 8:13.

538 is een „tijd van het einde” en het komt overeen met het kruis, dat eveneens het einde is van een profetische periode. 538 en het kruis verschaffen twee getuigen dat zowel het begin als het einde van een profetie profetisch gemarkeerd is als een „tijd van het einde.”

Verzen eenentwintig en tweeëntwintig, vers twintig, vers zestien, vers tien, verzen zeven tot en met negen en vers één markeren alle de „tijd van het einde”. Vers drieëntwintig identificeert het verbond dat de Makkabese Joden in 161 tot 158 v.Chr. met het heidense Rome sloten. De

geschiedenis van de Hasmonese dynastie, vanaf hun eerste strijd tot aan haar einde in de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr., stelt het afvallige protestantisme in de Verenigde Staten voor, beginnend in 1844, het einde van een tijdsprofetie, en derhalve een „tijd van het einde”, en eindigend bij de zondagswet, zoals voorgesteld door 70 n.Chr.

Vers drieëntwintig duidt een „tijd van het einde” aan in 167 v.Chr. bij de slag van Modeïn en ook in 70 n.Chr., die respectievelijk 1844 en de zondagswet uitbeelden. Vers drieëntwintig, de verzen eenentwintig en tweeëntwintig, vers twintig, vers zestien, vers tien, de verzen zeven tot en met negen en vers één markeren alle de „tijd van het einde”.

Vers vierentwintig duidt op de driehonderd zestigjarige opperheerschappij van het heidense Rome, en markeert aldus zowel het begin in 31 v.Chr. als het einde in 330 als de „tijd van de einden”. Vers zevenentwintig en negenentwintig duiden zowel het begin als het einde van die periode aan, zodat vers vierentwintig, vers zevenentwintig, vers negenentwintig, vers drieëntwintig, de verzen eenentwintig en tweeëntwintig, vers twintig, vers zestien, vers tien, de verzen zeven tot en met negen en vers één alle de „tijd van het einde” markeren.

Vers eenendertig duidt 538 aan als het jaar waarin de verwoestende gruwel werd opgericht, en de verzen zesendertig en veertig duiden 1798 aan als de „tijd van het einde”. 538 in vers eenendertig en 1798 in de verzen zesendertig en veertig, de verzen zevenentwintig en negenentwintig, vers vierentwintig, vers drieëntwintig, de verzen eenentwintig en tweeëntwintig, vers twintig, vers zestien, vers tien, de verzen zeven tot en met negen en vers één markeren alle de „tijd van het einde”.

De „tijd van het einde” wordt dertienmaal vermeld vóór vers eenenveertig, dat de zondagswet is en een andere „tijd van het einde”, evenals vers vijfenveertig, wanneer de paus aan zijn einde komt zonder dat iemand hem helpt. Vijftienmaal wordt de „tijd van het einde” in hoofdstuk elf gelokaliseerd. Het thema van vers tien is de „tijd van het einde”. Het vertegenwoordigt de waarheden die worden ontzegd in de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.